

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 182/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Povožnícka 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 18 Cb 280/2017 z 22. júna 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 166/2018 z 27. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Cb 280/2017 z 22. júna 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 166/2018 z 27. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 1819/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako výrobca elektrickej energie a vlastník zariadenia na jej výrobu z obnoviteľných zdrojov sa žalobou podanou okresnému súdu domáhal proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) ako prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, zaplata sumy 622,88 €. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná mu zaslala „*Oznámenie o strate práva na uplatnenie si podpory pre rok 2015*“ z dôvodu nesplnenia notifikačnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej

výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore OZE“). Sťažovateľ však tvrdí, že splnil všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na podporu v zmysle zákona o podpore OZE v znení účinnom do 31. decembra 2013, ktoré sa na podporu výroby vzťahujú, ako aj v zmysle predmetného zákona v znení účinnom ku dňu podania žaloby okresnému súdu.

4. Okresný súd o žalobe sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že sťažovateľ bol v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE povinný splniť dve povinnosti, a to povinnosť oznámiť a uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny a zároveň povinnosť oznámiť žalovanej uplatnenie podpory. Z vykonaného dokazovania však okresnému súdu vyplynulo, že sťažovateľ nepreukázal splnenie notifikačnej povinnosti v celom rozsahu tak, ako to vyžadovalo uvedené ustanovenie zákona o podpore OZE, a to v časti oznámenia uplatnenia podpory. Sťažovateľ teda podľa názoru okresného súdu neunesol dôkazné bremeno o tom, že povinnosť podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE splnil včas, preto stratil právo na podporu na rok 2015. Na základe uvedeného okresný súd žalobe sťažovateľa na zaplatenie žalovanej sumy nevyhovel.

5. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľovi v plnom rozsahu. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd najskôr podal výklad § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktorý bol relevantný v danej veci, a to v tom zmysle, že sťažovateľ ako výrobca elektriny bol povinný oznámiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, teda žalovanej (nielen Úradu pre reguláciu sieťových odvetví), uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore OZE vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, teda vždy rok vopred.

6. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s okresným súdom, že z textu uvedenej zmluvy okrem odhadovaného množstva vyrobenej elektrickej energie pre rok 2014 a pre rok 2015 nevyplýva oznámenie o uplatnení podpory podľa § 3 ods. 1 písm. c) v spojení s § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE pre rok 2015. Upresnil, že samotné oznámenie odhadovaného množstva vyrobenej elektrickej energie v sebe bez ďalšieho nemôže zahŕňať aj oznámenie uplatnenia podpory, najmä ak zákonná úprava výslovne požaduje splnenie oboch oznamovacích povinností (predpokladané množstvo dodanej elektriny a oznámenie o uplatnení podpory), a to každoročne.

7. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o tom, že v zmysle § 18e zákona o podpore OZE sa sankcie za prípadné nesplnenie povinností uvedených v § 4 na neho nevzťahujú, pretože v jeho prípade išlo o zariadenie uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, krajský súd v plnom rozsahu poukázal na závery okresného súdu. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol, že prechodné ustanovenie § 18e zákona o podpore OZE sa týka podmienok podpory výroby elektriny (§ 3), kde sú doterajšie právne predpisy zachované, ale práva a povinnosti stanovené v § 4 zákona o podpore OZE sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky. K tomuto záveru dospel porovnaním právnej úpravy zákona o podpore OZE v znení účinnom do 31. decembra 2013 so znením tohto zákona účinným od 1. januára 2014. S použitím logického a gramatického výkladu jednotlivých ustanovení (najmä prechodného ustanovenia § 18e) okresný súd vysvetlil, že § 3 upravuje podmienky, ktoré je potrebné splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu a pokiaľ podmienky splní, musí následne plniť povinnosti v zmysle § 4. V prípade porušenia niektorej z povinností je zákonom daná sankcia v podobe straty práva na podporu na nasledujúci kalendárny rok. Ak sa teda zmenia podmienky podpory po tom, ako sa sťažovateľ, resp. iný výrobca stal subjektom s právom na podporu, prípadné nové podmienky sa ho v zmysle § 18e netýkajú, týkajú sa len nových subjektov. To však neznamená, že sťažovateľ nemusí plniť povinnosti v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. Dodal, že tieto povinnosti boli stanovené aj predošlou právnou úpravou, avšak bez sankčného mechanizmu a mnohí výrobcovia splňajúci podmienky podľa § 3 tieto povinnosti neplnili. Preto bol zavedený sankčný mechanizmus od 1. januára 2014. Totožne sa s tým vysporiadal aj ústavný súd, ktorý v náleze sp. zn. PL ÚS 50/2015 z 22. marca 2017

(ďalej len „nález“) uviedol, že povinnosti uvedené v § 4 ods. 2 sú relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky a kedy môžu podporu uplatňovať, a zároveň dodal, že tento postih a sankčný mechanizmus na stratu podpory je oprávnený, dôvodný a žiaduci. Z nálezu tiež vyplynulo, že zavedenie nepravej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 je z pohľadu ústavného súdu nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní *ex lege*.

8. Ani odvoláciu námietku sťažovateľa, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou o prednosti komunitárneho práva a o potrebe prihliadať na účel smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES, nepovažoval krajský súd za dôvodnú a uviedol, že sa dôsledne oboznámil s predmetnou argumentáciou sťažovateľa, avšak nezistil, že by *„rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu práva vlastníť majetok, resp. k porušeniu práva Európskej únie, resp. k situácii, že existovala akákoľvek vnútroštátna právna norma odporujúca komunitárnemu právu, ak základ právneho posúdenia okresným súdom v prejednávanej veci spočíval v aplikácii rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhodujúcu právnu úpravu podrobil testu ústavnosti“*.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, ktoré považuje za nesprávne, nepreskúmateľné a nezákonné z dôvodu, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou sťažovateľa. *„Zmätočnosť a arbitrárnosť postupu súdu okrem absencie náležitého odôvodnenia umocňuje aj skutočnosť, ako si súd postupne osvojoval argumentáciu znejúcu v neprospech sťažovateľa, avšak na jeho tvrdenia, resp. v jeho prospech znejúce dôkazy neprihliadal, čo evokuje porušenie zásady rovnosti zbraní. Takýto postup je v príkrom rozpore s princípom právnej istoty, na ktorú poukazuje aj judikatúra ústavného súdu napr. nález Ústavného súdu zo dňa 3.11.2006 sp. zn. III. ÚS 192/06-50.“*

10. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ, citujúc jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, vyjadruje nesúhlas s dôvodmi uvedenými krajským súdom v predmetnom rozsudku.

11. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa názoru sťažovateľa z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu (nesprávny výklad intertemporálnych ustanovení a nesprávny výklad obsahovej stránky notifikačnej povinnosti sťažovateľa) a nevysporiadaním sa s jeho podstatnou argumentáciou *„týkajúcou sa porušenia práva vlastníť majetok a o prednosti komunitárneho práva a potrebe prihliadať na účel smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES“*.

12. Sťažovateľ súčasne podotkol, že jeho nárok ako *„výrobcu elektriny na podporu vo výške stanovenej a garantovanej na základe zákona o podpore OZE na obdobie 15 rokov je potrebné považovať za majetok resp. vlastníctvo chránené čl. 20 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu“*.

13. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu a čl. 11 ods. 1 Listiny v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn.: 18 Cb/25/2018 (správne má byť sp. zn. 18 Cb 280/2017, pozn.), pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn.: 14 Cob/166/2018, a rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn.: 18 Cb 280/2017 – 147 zo dňa 22.06.2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 14 Cob/166/2018 zo dňa 27.06.2019 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 14 Cob/166/2018 zo dňa 27.06.2019 sa zrušuje.

Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn.: 18 Cb/280/2017 – 147 zo dňa 22.06.2018 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 119,14 EUR s DPH, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v T [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED].“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

23. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

24. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (rovnako aj podľa čl. 11 ods. 1 listiny), každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

25. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

26. Predmetom ústavnej sťažnosti je v danom prípade namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým vyjadruje svoju nespokojnosť s výsledkom sporu prejednávaného okresným súdom a následne na základe

podaného odvolania aj krajským súdom, pričom vydané rozhodnutia považuje za nesprávne, nezákonné a arbitrárne.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu

27. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd v prvom rade uvádza, že z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

28. Podľa princípu subsidiarity je právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri napr. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

29. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľ aj využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu

30. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorému sťažovateľ vyčíta nedostatočnosť odôvodnenia, nepreskúmateľnosť a porušenie princípu rovnosti zbraní, je potrebné považovať ústavnú sťažnosť za neprípustnú.

31. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

32. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

33. Podľa citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré sú právnym poriadkom určené na ochranu jeho základných práv a slobôd. Z uvedeného vyplýva, že pojmovým znakom inštitútu ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke na vyčerpanie všetkých poskytovaných procesných prostriedkov určených na ochranu práv sťažovateľa ešte pred samotným podaním ústavnej sťažnosti a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd poskytoval ochranu ústavne zaručeným základným právam a slobodám až v prípade, kedy ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

34. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

36. V súvislosti s námietkami sťažovateľa možno konštatovať, že sťažovateľ v podstate namieta nesprávny postup krajského súdu, ktorým mu malo byť znemožnené uskutočňovanie jeho procesných práv. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, podľa názoru ústavného súdu bolo namieste podať dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť je možné vyvodiť z citovaných ustanovení § 420 písm. f) a § 431 ods. 1 CSP. Sťažovateľ preto otázku použitia ďalších opravných prostriedkov v rámci všeobecného súdnictva vo vzťahu k právoplatnému rozsudku krajského súdu posúdil nesprávne (v priamom rozpore s vlastnými zásadnými tézami vyslovenými v ústavnej sťažnosti) a dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu nepodal, čo si ústavný súd overil dopytom na okresnom súde.

37. Vzhľadom na to, že za danej situácie existovala možnosť domáhať sa ochrany práv prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktorú sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom nevyužil, dospel ústavný súd k záveru o neprípustnosti podanej ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Na tomto mieste je potrebné poukázať na to, že ak by vo veci bol podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (§ 124 posledná veta zákona o ústavnom súde).

38. Napokon je potrebné poznamenať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Z tohto dôvodu neprichádza do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorý predstavuje výnimku z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti.

39. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

40. Pre úplnosť sa ústavný súd zaoberal aj argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávneho výkladu a aplikácie relevantnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na jeho prípad. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu uvádza, že nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Krajský súd v danom prípade aplikoval a riadne interpretoval príslušné ustanovenia zákona o podpore OZE vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec a nadväzujúc na rozhodnutie okresného súdu pomerne vyčerpávajúco vysvetlil svoj postoj k predmetu konania nastoleného sťažovateľom. Podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať výklad na vec vzťahujúcej sa právnej úpravy v tom zmysle, že výrobca elektriny, ktorý spĺňa podmienky podľa § 3 zákona o podpore OZE, má stanovené určité práva a povinnosti (§ 4 zákona) a pokiaľ ich v celom rozsahu nesplní, je zákonom zakotvená sankcia v podobe straty práva na podporu (iba) na nasledujúci kalendárny rok, za ústavne nekonformný. Taktiež aplikácia intertemporálneho ustanovenia § 18e zákona o podpore OZE je podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). K rovnakým záverom dospel ústavný súd aj v náleze z 22. marca 2017, v ktorom posudzoval súladnosť § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE s jednotlivými článkami ústavy a dodatkového protokolu, na ktorý správne v tejto súvislosti poukázal i krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

41. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné v naznačených súvislostiach kvalifikovať ako nezlučiteľný s označenými článkami ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom poskytnutá ochrana jeho základných práv, resp. že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Takéto

pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil, a preto bolo možné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

42. Vzhľadom na to, že v danom prípade nedošlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a rovnako ani čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, pretože je evidentné, že vyslovenie porušenia týchto práv bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu v tomto prípade nedošlo.

43. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu